

Kabaal om een varkensleren koffer

In deze serie verschenen

1. Een overval in de lucht
2. De jacht op het koperen kanon
3. Sensatie op een Engelse vrachtboot
4. Avonturen in de Stille Zuidzee
5. Drie jongens op een onbewoond eiland
6. De strijd om het goudschip
7. Tumult in een toeristenhotel
8. Drie jongens als circusdetective
9. Een dollarjacht in een D-trein
10. Een speurtocht door Noord-Afrika
11. Drie jongens en een caravan
12. Kabaal om een varkensleren koffer
13. Een motorboot voor een drijvend flesje
14. Een klopjacht op een kapitein
15. Een raderboot als zilvervloot
16. Nummer negen seint New York
17. Een meesterstunt in Mexico
18. Trammelant op Trinidad
19. Vreemd krakeel in Californië
20. Lotgevallen rond een locomotief
21. Pyjama-rel in Panama
22. Vreemd gespuis in een warenhuis
23. Wilde sport om een nummerbord
24. Hoog spel in Hongkong
25. Een vliegtuigsmokkel met verrassingen
26. Stampij om een schuiftrompet
27. Kunstgrepen met kunstschaten
28. Bombarie om een bunker
29. Ali Roos als Arie Baba
30. Heibel in Honolulu
31. Arie Roos wordt geheim agent
32. Cnall-effecten in Casablanca

*Kabaal om een
varkensleren koffer*

Willy van der Heide

Oorspronkelijk uitgegeven door: Stenvert, Meppel, 1953

© Willy van der Heide, 1953

© Nederlandse uitgave: Overamstel Uitgevers, Amsterdam 2015

© Omslagbeeld: Frans Mettes

Omslagontwerp: baqup

ISBN 978 90 499 2715 8 (paperback)

ISBN 978 90 499 2747 9 (e-book)

NUR 280

www.overamstel.com

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Buikmans brengt redding

Arie Roos en Jan Prins, gebogen onder rugzakken, sjokten op het Centraal Station van Utrecht. Het was drie uur in de middag van één van die snoeihete dagen die in de pinkstervakantie soms onverwacht uit een strakblauwe hemel komen vallen. Dit was de tweede dag van een pinkstervakantie, maar de tocht leek geen loeiend succes. Arie's neus was aan het vervellen. Jan Prins hinkte met zijn linkerbeen. Arie keek knorrig en klaagde over honger. Jan Prins mopperde zacht voor zich heen en veegde met een vuile zakdoek het zweet van zijn voorhoofd.

‘Ik zal nóg eens mijn geld aan jou toevertrouwen, dikke, sproetige uil! Voortaan bewaar ik het zelf!’

‘Kom, kom,’ bromde Arie, met zijn schouders schokkend om de druk van de zware rugzak wat te verplaatsen. ‘Hou er nou over op. Net of jij van je leven nooit eens wat vergeet.’

Jan Prins hinkte moeizaam de brede trappen van het Centraal Station af en keek zijdelings en verlangend naar een ijscokar.

‘Geld vergeet ik nooit,’ verklaarde hij kortaf. ‘Nooit.’

‘Omdat je een akelige geldwolf bent!’ vertelde Arie hem. ‘Ik maal niet om geld of goed. Ik heb mijn hoofd niet altijd vol van guldens en tientjes.’ Zijn sproetode gezicht stond deugdzaam. Jan Prins draaide zich half om en keek zijn roodharige vriend verontwaardigd aan.

‘Wat! Jij hebt je hoofd zo vol van broodjes, ijsco's en dozen Dros-te-flikken, dat er eenvoudig voor niets anders plaats meer is.’

Arie kreunde: ‘Hou op over flikken, alsjeblief! Mijn maag plakt tegen mijn ruggegraat van honger.’

‘Goed zo,’ verklaarde Jan hardvochtig en wraakzuchtig. ‘Dan raak je hopelijk wat van je speklaag kwijt. Je wordt de laatste tijd zó walgelijk dik... je lijkt wel een sproetige potvis!’

Arie deed drie stappen opzij, ging op de trottoirband zitten en liet zijn hoofd in de handen rusten.

‘Ik blijf hier,’ verklaarde hij op tragische toon. ‘Ga maar alleen verder. Ik heb geen zin om verder te reizen met een zogenaamde vriend, die niets anders doet dan mij beledigen en onvriendelijke dingen tegen mij zeggen.’

Jan Prins bleef staan, staarde neer op het stoffige, rossige haar van zijn dikke vriend en keek eventjes of hij in lachen zou uitbarsten.

‘Toe jo... sta nou op en kom mee!’

Maar Arie liet het hoofd tussen zijn sproetige knieën hangen en schudde het mistroostig.

‘Laat me asjeblief alleen. Ik kom wel na.’

Jan Prins keek ietwat onrustig rond. Een vrouw met een grote karbies aan de arm, die twee op ijswafels zuigende kinderen met zich mee sleurde, bleef staan en keek medelijdend naar Arie.

‘Scheelt hem wat?’ informeerde ze. Jan Prins schudde haastig het hoofd.

‘O, nee, mevrouw. Maak u geen zorgen. Hij heeft alleen wat buikpijn.’

De vrouw bleef aarzelend staan. Arie tilde zijn hoofd op. ‘Buikpijn!’ zei hij op dramatische toon. ‘Buikpijn noemt hij dat. Mijn beste vriend breekt mij het hart en hij noemt het buikpijn!... Het is wel wreed om zó te worden behandeld vlak voor de trappen van het Centraal Station in Utrecht.’

‘Moeder... waarom hep die jonge sofeel sproete?’ vroeg het kleinste kind met de grootste ijsco.

‘Stil, Pietje!’ zei de vrouw vermanend. ‘Die jongen is ziek.’

‘Waarom is-ie dan so dik, moeder?’ vroeg het grootste kind, met de kleinste ijsco.

‘Hij hep buikpijn,’ zei de moeder en deed een stap naar voren, Jan streng aankijkend. ‘Hij hep toch niks vergiftigs gegeten wel?’

‘Gegeten!’ riep Arie, zijn blauwe ogen opslaande met zulk een blik van smart en ellende dat Jan hem met genoegen een ferme trap had gegeven. ‘Ik heb de hele dag nog niets gegeten, mevrouw! En mijn beste vriend hier...’

Hij hield op, want de vrouw had haar beide kinderen een ruk gegeven en was met hen verdwenen in de richting van het station. Arie keek hen stomverbaasd na. Zulk een plotselinge overgang van medelijden en moederlijke bezorgdheid in onverschilligheid ging hem boven zijn pet.

‘Je had niet over honger moeten beginnen,’ zei Jan Prins met leedvermaak. ‘Dat is niet interessant genoeg. Zeker niet in een welvaartsstaat.’

Arie strekte een arm uit en zei met toneelspelerssmart: ‘Ziedaar de harteloosheid der wereld. Als ik vergiftige paddestoelen had gegeten, was ik interessant geweest. Als ik door een dozijn dolle adders was gebeten, hadden ze me met loeiende sirenes naar het ziekenhuis ge-

bracht. Nu ik alleen maar lijd aan honger en een gebroken hart ...’

Enkele nieuwe voorbijgangers bleven staan. Jan Prins deed een snelle stap naar voren:

‘Als je nu niet onmiddellijk je gezicht houdt met die onzin... Zometeen ontstaat hier een compleet opstootje en bellen ze het Rode Kruis op. Sta op en kom mee, of we missen deze trein en dan moeten we wéér een vol uur wachten.’

Zijn stem was erg ongeduldig, want hij had zelf honger en zijn Kuiten trilden van moeheid, maar op dat ogenblik zag hij Arie met een merkwaardig belangstellende blik vlak langs hem heen kijken. Jan keerde zich om. Achter hem, een anderhalve meter van de trottoirband af, stond een geelgelakt, open Skoda-autootje dat blijkbaar volkomen geluidloos had gestopt. Achter het stuur zat een zongebruinde man met een zwart snorretje en een vlot uitziende, slappe, lichtgrijze hoed op. Die man zat vol aandacht naar beide jongens te kijken.

‘Waarschijnlijk een dokter,’ zei Jan halffluid. ‘Dat heb je nou van die onzin.’ Toen zei de man:

‘Neem me niet kwalijk, jongens, dat ik jullie zo aanspreek... maar zouden jullie iets voor me willen doen en daarmee wat verdienen?’

Jan en Arie keken elkaar aan. Arie was het eerst bij zijn positieven.

‘Mijnheer... U komt in die Skoda uit de lucht fietsen.’

‘Hij is Sinterklaas in vermomming,’ zei Jan.

De bestuurder fronste even, lachte dan plotseling en boog zich over het lage portier naar hen over:

‘Zitten jullie dan soms om geld verlegen?’

Jan en Arie keken elkaar even aan en dan weer naar de automobilist. Arie stond van de trottoirband op, ietwat moeizaam en wandelde naar het Skoda’tje toe.

‘Geachte weldoener,’ sprak hij. ‘Wij vertrokken hedenochtend om elf uur uit een lieflijke vallei in de Veluwe, liften naar een tante van mij, in Amersfoort en troffen haar thuis, doch kregen niets anders te eten dan komkommersla en twee sneden brood met peen... Vandaar wandelden we zowat naar Utrecht en hier komen we tot de ontdekking dat onze portefeuille met groot geld bij tante is blijven liggen.’

‘Tut, tut,’ klakte de man in de auto met zijn tong. ‘Maar zoiets kan de beste overkomen. En hebben jullie nu helemaal geen geld?’

Jan antwoordde: ‘Juist genoeg om met de trein van hier naar Biltho-

ven te komen. Daar woont mijn oom en dan zijn we ook weer O.K.’

De man met het snorretje keek hen nadenkend aan: ‘Maar je moet dus niet per se naar Bilthoven?’

‘Welnee. Als we geld genoeg hadden, gingen we eerst naar Amersfoort terug om onze portefeuille op te halen. We kunnen met onze tijd doen wat we willen.’

‘Dus: als ik jullie geld geef, kunnen jullie een reisje maken in opdracht van mij?’

Arie legde de hand op de linkerzak van zijn kaki shirt en zei met diepe, plechtige stem:

‘Mister... als gij ons contanten geeft voor drie broodjes rosbief de man, plus een kop koffie, zijn we bereid alles te doen, behalve moord, manslag, bedrieglijke bankbreuk en het betreden van terreinen beschermd krachtens artikel 461, Wetboek van Strafrecht.’

De man in de auto grinnikte, trok een bruinleren portefeuille uit zijn binnenzak, viste er een briefje van 25 gulden uit en stak dat over de rand van het portier.

‘Achterin deze auto staat een koffer. Die behoort ik vanmiddag nog af te geven aan een mijnheer in Scheveningen ...’

‘En dat gaat niet door?’

‘Nee. Dat gaat niet door. Hij heet Buikmans.’

‘Hij heet HOE?’ vroeg Arie, zijn oor naar de auto toe draaiend.

‘Buikmans. BUIKMANS. Hij logeert in pension Zeerust op de Boulevard in Scheveningen. Kijk niet zo raar. Ik heb hem die naam niet gegeven. Ik zou hem deze koffer brengen, maar ik bel net mijn huis op en hoor dat mijn vrouw in Nijmegen plotseling ziek is geworden. Ik sta min of meer in wanhoop.’

‘Tja,’ zei Jan. ‘Dat is een vervelend geval.’

‘Een volwassene vragen wil ik niet, want je weet nooit tegenwoordig, wie je wel en wie je niet kunt vertrouwen.’

‘Wij zijn enorm te vertrouwen!’ verzekerde Arie, met wijdopen, blauwe ogen.

De man in de auto begon wat raar te kijken en Jan gaf Arie een trap tegen diens schenen.

‘Let u astublieft niet op hem. Hij maakt altijd van die rare grapjes.’

‘Komt pico bello voor mekaar,’ beloofde Jan. ‘Wilt u onze naam en adres noteren?’

De man met het zwarte snorretje wuifde afwerend met de hand.

‘Heb ik geen tijd voor.’ Hij keerde zich om in zijn zitting en viste

een fraaie varkensleren koffer met glimmende koperen sloten uit de ruimte achter hem.

‘Dit is de betrokken koffer. Hij is op slot, maar Buikmans heeft natuurlijk de sleutel. Let wel op: die koffer moet vandáág nog in Scheveningen zijn, hoor. Niet eerst naar Bilthoven gaan. En aan Buikmans persoonlijk afgeven – niet aan iemand anders.’

‘Mijnheer,’ verklaarde Arie. ‘Wij zijn u zo monumentaal dankbaar, dat wij naar Scheveningen vertrekken zodra wij de man drie broodjes rosbief plus een kop koffie achter onze kiezen hebben. Geen wolkbreuken, schipbreuken of treinbreuken zullen ons tegenhouden. Uw koffer is binnen drie uur in handen van mijnheer eh...’

‘Buikmans,’ vulde Jan plechtig aan.

‘Pension Zeerust in Scheveningen,’ voegde Arie eraan toe. De automobilist knikte, schakelde in en zei: ‘Dan ga ik nu snel naar mijn vrouw.’

‘Het allerbeste met haar,’ wenste Jan nog.

Het Skoda’tje schoot snel weg, voorbij het Centraal Station en verdween uit het gezicht achter een lange rij kleurige autobussen vol vakantiegangers. Arie keek hem ietwat peinzend na, de koffer naast hem op het hete asfalt. ‘Merkwaardig,’ zei hij voorzichtig langs zijn door de felle voorjaarszon gehavende neus wrijvend.

‘Wát is merkwaardig?’ vroeg Jan, ietwat korzelig. Arie bleef langs zijn neus wrijven.

‘Zijn vrouw woont in Nijmegen, zegt hij.’

Jan bukte zich naar de koffer, nam die op en stond ongeduldig te wachten:

‘En wat zou dat, dikke uil? Er wonen tienduizenden vrouwen in Nijmegen.’

‘Maar op zijn Skoda zat een ovaal plaatje – op het spatbord – van de dealer waar die wagen is gekocht en dat was een zaak in Breda.’

Jan Prins barstte los:

‘Grote gloeiende pietluttent: Mijn vader woont in Amsterdam en die heeft eens een radio gekocht in Marseille. Wat zegt zóiets nou?’

Arie ging onverstoord voort:

‘... en achter in die Skoda lagen een stel kranten. Allemaal van het Nieuwsblad van Breda. Iemand die in Nijmegen woont, leest een Nijmeegse krant.’

Jan Prins liet een grommend keelgeluid horen:

‘Van jou krijg ik nog eens wat. Altijd moet jij óveral wat achter

zoeken.’ Hij greep Arie bij een dikke arm en sleurde hem mee naar de brede trappen van het station. ‘Misschien heeft die knaap een paar dagen in een hotel in Breda gelogd.’

‘Dan lees je de Bredase kranten in je hotel, en heb je ze niet in je auto liggen,’ zei Arie.

Jan werkte zich door de glazen deuren naar binnen, de stationshal in, keerde zich om en kondigde triomfantelijk aan:

‘En IK heb nu die 25 pop in mijn zak en IK beheer en bewaar ze.’

‘Gelukkig,’ verklaarde Arie, met een diep-tevreden klank in zijn stem. ‘Dan kan ik hier, in deze koele hal, op die mooie varkensleren koffer zitten en jij mag in die eindeloze rij staan om twee kaartjes Den Haag te kopen. Haha ... Hahahaha...’

Jan Prins keek op naar de meterslange staarten van vakantiegangers voor de loketten. Hij zag er even uit, of hij zou ploffen van woede, maar hield zich goed. Hij zette de koffer neer, ging braaf in de rij staan en keek niet eenmaal om naar Arie, die, zoals Jan heel goed wist, breeduit grinnikend op de koffer zat, op een plaats waar Jan hem héél goed zien kon.

Een kwartier later waren hun beider humeuren aardig opgeknapt, dank zij twee koppen koffie en drie broodjes rosbiëf de man. Zij hingen breeduit in de rieten stoelen van de eerste klasse wachtkamer en voelden de tintelende moeheid langzaam uit hun benen trekken.

‘Die vent was eigenlijk een reuze-bof,’ zei Arie dromerig. Hij knabbelde aan een koffiekoekje. ‘We verdienen op deze reis bijna een tientje de man.’

‘Niet, als jij in Scheveningen onbeperkt broodjes gaat zitten eten,’ bromde Jan. ‘Dan leggen we er twee rixsen op toe. Wil je er asjeblief aan denken dat we van Den Haag nog terug moeten naar Amersfoort? Daar moet geld voor overblijven.’

‘Hemel, ja!’ zei Arie geschrokken. ‘Dus we kunnen niet eens zoveel eten als we willen.’

‘Zoet nou maar,’ troostte Jan met een grijns van leedvermaak. ‘Als we in Amersfoort terug zijn, bij die beste tante van jou, kun je net zoveel komkommer met peen eten als je wilt. Dat stáát in de maag.’

Arie bromde: ‘Wist ik dat die tante er zulke dwaze eetgewoontes op na hield! Mijn moeder had me wel eens mogen waarschuwen.’

Jan Prins lachte en wenkte de kelner, om te betalen.

‘Dat heeft ze met opzet gedaan, jo! Vast en zeker. Je zult haar eens horen lachen als we terug zijn.’

Arie begon ook te grinniken.

‘Natuurlijk! Dat is een mop van mijn moeder geweest. Maar ik zal haar krijgen! Ze krijgt met moederdag in plaats van een luxe doos Droste-pastilles een plastic zak met vijf kilo sla van winterpenen. Dan zul je MIJ eens zien lachen.’

Jan betaalde.

‘Kom mee, dikzak. De trein gaat over zes minuten en die is natuurlijk stampvol. Au! Wat doet die blaar onder mijn voet een pijn.’

Jan en Arie worden opgesloten

Vermoedelijk waren onze vermoeide Jan en Arie iets minder argeloos met hun varkensleren koffer op weg gegaan naar het kleurige, fleurige Scheveningen, als zij een scène hadden kunnen waarnemen die ergens in de degelijke stad Utrecht plaats greep, ongeveer op het tijdstip dat Jan zoet in de rij stond voor spoorkaartjes. De man met het zwarte snorretje reed zijn gele Skoda een smalle zijstraat in, stopte voor een café en drukte op de hoorn. Bijna terstond kwam een tweede man naar buiten, die snel instapte en het portier achter zich dichtsmakte. Hij vroeg kortaf:

‘Is het gelukt, Hugo?’

De man met het zwarte snorretje, die Hugo werd genoemd, gaf gas en reed het smalle straatje uit.

‘Allicht. Zoiets lukt altijd. Ik vond een paar kampeerdere met rugzakken, zo te zien van heel nette familie, die hun geld vergeten hadden en dolgraag voor 25 pop dat akkefietje opknapten. Ze gingen meteen op weg.’

De tweede man bromde wat en knikte.

‘Jongens zijn heel wat beter te vertrouwen voor dergelijke boodschappen dan volwassenen. En voor ons doel ideaal. Wie verdenkt nu een paar kamperende hbs-ers van rare dingen? Dat hebben we weer goed opgeknapt. Nu eerst de nummerborden van deze Skoda verwisselen ...’

De Skoda reed de garage van een alleenstaande villa aan de rand van Utrecht binnen en verliet die een kwartier later weer... met geheel andere nummerborden.

Scheveningen was stampvol meisjes met strandtassen, venters met trossen kleurige ballonnen, ijscowagens, open auto's met bruine mannen en amechtige honden en het volst van al met cafés waaruit flarden muziek woelen. Het was er ook gloeiend heet, want de wind was sinds enkele dagen oost en bracht al de hitte van een lange tocht over het vasteland van Europa met zich mee. Hij bracht ook Jan en Arie mee, stoffig en heter dan ooit na een uur lang hangen in een overvolle trein. Op Station Staatsspoor hadden zij een minuut lang staan confereren of zij nu een taxi zouden nemen of niet.

‘Nóg een half uur in zo’n stikvolle tram is niet zo best,’ zei Jan nadenkend. ‘En we hebben de ping-ping ervoor.’

Arie keek verlangend naar de wachtende taxi’s en dan naar de trams, waarin mensen en kinderen dicht op elkaar geperst stonden.

‘Een taxi naar Scheveningen is minstens vier piek. Hoeveel koude tonics kunnen we daar wel voor krijgen?’

Ze besloten de tanden nog even op elkaar te zetten, per tram te gaan en zo een risje koele dranken verdienen. Pension Zeerust lag aan het einde van de Gevers Deynootweg: een hoog opgetrokken, witgekalkte villa met aan twee zijden terrassen vol met zonneschermen, ligstoelen en zomergasten met limonadedrinkende kinderen. In de kleine hal van het pension was het schemerdonker en betrekkelijk koel. Aan het donkergebeitste plafond hingen, op tropische wijze, twee grote ventilatorwieken die langzaam ronddraaiden. De vloer was van glimmende, vierkante, witte en rode tegels waarop hier en daar tafeltjes en stoelen stonden. Een trap met aan weerszijden een palm leidde naar boven. Bij een eiken bureau rechts naast de trap stond een man met een wit jasje en een portierspet, bezig met het sorteren van kranten en post. Toen Jan en Arie met hun verwarde haren, stoffige schoenen en rugzakken de keurig nette hal binnenkwamen en daar zoekend rondzagen, keek de portier op. Hij staarde beide jongens even aan, fronste dan zijn wenkbrauwen en vroeg:

‘Zoekt u iets of zoekt u iemand?’

Het was duidelijk dat hij van deze twee stoffige bengels niet veel aan fooien verwachtte. Arie zette de varkensleren koffer neer, haalde een zakdoek uit zijn zak en veegde zijn warm, rossig hoofd af. Jan ging naar de portier toe, zijn duimen in de riemen van zijn rugzak gehaakt.-

‘Wij moeten een koffer afgeven aan mijnheer Buikmans.’

‘Juist.’ De ogen van de portier gingen naar het bord met kamersleutels, achter het bureau. ‘Mijnheer Buikmans is niet in het pension.’

‘O,’ zei Jan en dacht even na. ‘Hij is toch niet de stad uit of zoiets?’

De portier sorteerde post en keek verstrooid op, alsof hij vond dat die stoffige jongen wat ál te nieuwsgierig was. ‘De stad uit?’ Hij legde een Franse krant opzij. ‘Welnee. Mijnheer Buikmans is vermoedelijk ergens op het strand.’

Jan voelde zich een beetje nijdig worden, maar bleef beleefd en informeerde verder:

‘Denkt u dat hij gauw binnenkomt?’

De portier wachtte enkele tellen met antwoorden en keek dan fronsend op: 'Luister eens, jongen, de gasten zijn niet gewoon mij van hun toekomstig doen en laten op de hoogte te stellen. Heeft u iets voor mijnheer eh... Buikmans, dan kun je het hier afgeven. Hij krijgt het dan wel als hij binnenkomt.'

Het was nu zo klaar als de dag, dat de portier deze jongen graag kwijt wilde. Hij vond blijkbaar dat zij, in hun stoffige, slordige staat, geen reclame waren voor het keurig nette pension Zeerust. Arie voelde dat evengoed als Jan, want vanuit de schemerige diepte van de hal zei zijn stem, kalm en helder:

'Laten we dan maar hier wachten tot hij komt opdagen, Jan.'

Jan grinnikte inwendig, keerde zich om en ging naar Arie terug.

'Dat lijkt me het beste.'

De jongens gingen naar een leeg tafeltje, zegen tevreden ieder in een laag fauteuiltje neer en keken elkaar aan: 'Een paar van die flesjes van onze geliefde London tonic die we met trammen verdiend hebben,' besliste Arie. 'Veel. Koel. Snel.'

Zij keken rond naar een kelner of een piccolo, maar zagen alleen de portier, die met een lelijk gezicht bij de post naar hen stond te kijken. De jongens verbieden om daar te wachten, kon hij natuurlijk niet. Op dat moment stond een man op, die aan een tafeltje onder een der palmen een Amerikaans detectiveboekje had zitten lezen. Hij droeg een lichtgroen, gabardine zomerpak en op een stoel lag een slappe, roomkleurige hoed. Hij hield het boekje opengeslagen in de hand en kwam recht op Jan en Arie af. Hij sprak heel zacht:

'Eh... neem me niet kwalijk, jongens... zoeken jullie mijnheer Buikmans?'

Jan en Arie keken naar hem op.

'Klopt als een bus,' bevestigde Jan, knikkend naar de varkensleren koffer naast Arie's stoel. 'We moeten hem deze koffer brengen.'

De man in het groene pak lachte:

'Daar weet ik alles van. Hij ging vanmorgen al tekeer dat die koffer er nog niet was. Al zijn schone sokken en shirts zitten erin. Ik ken Buikmans heel goed. Ik ben zijn beste vriend. Laat die koffer maar gerust hier, ik zorg wel dat-ie bij zijn baas komt.'

Er viel een korte stilte. De jongens aarzelden even.

'Ik zit hier zelf op hem te wachten, zie je,' verklaarde de man in het groene pak.

Arie's ogen gleden langs zijn groene gestalte naar beneden, naar het

Amerikaanse detectiveboekje in zijn hand. De titel was: 'The Case of the Sad Sisters'. Dan hoorde hij Jan zeggen:

'Dat zou heel erg makkelijk zijn, maar... wij hebben strikte opdracht om die koffer aan mijnheer Buikmans persoonlijk af te geven.'

De lichtgroene man lachte, haalde een pakje sigaretten uit zijn zak en stak een ervan aan met een dure Ronsonaansteker.

'O, best hoor. Maar denk je werkelijk dat het zo letterlijk bedoeld is?'

Jan werd altijd een beetje korzelig, als iemand op een of andere manier druk op hem begon uit te oefenen. Als hij dan eenmaal koppig werd, werd hij hoe langer hoe vasthoudender.

'Dat kan ik niet beoordelen,' zei hij stroef. 'Ik moet die koffer aan mijnheer Buikmans brengen en niet aan een postbode, een portier, aan Jan Klaassen of aan de kerstman.'

De vreemde blies een wolk sigaretterook uit en Arie had durven zweren dat hij op het punt stond, flink nijdig te worden. Maar toen de wolk sigaretterook door de ventilator schuin boven hen uit elkaar was geblazen, lachte hij ineens:

'Jullie hebben eigenlijk nog gelijk ook. Maar niet veel mensen zijn tegenwoordig nog zo precies in hun boodschappen. Weet je wat je doet? Ik heb een kamer op dezelfde verdieping als mijn vriend Buikmans. Ga mee naar boven, dan kun je je wat wassen en je haren opkammen, want eerlijk gezegd... jullie zien eruit of je de Sahara hebt verkend. Als je klaar bent met opknappen, zal Buikmans wel zowat binnen zijn.'

Dát voorstel was razend welkom. De jongens aarzelden geen seconde, namen de koffer mee en gingen, achter de man met het detectiveboekje aan, de trap op. Hij liep kalm naar boven, stopte het romannetje in zijn jaszak en zocht dan in een broekzak. Even later kwam die hand weer te voorschijn met een pensionsleutel aan een helblauwe rubberbal. Toen hij de sleutel te voorschijn trok, kwam er een zakdoek mee, die hij vasthield. Maar er viel tevens een papiertje uit zijn zak, dat voor Arie's voeten neerddwarrelde. Arie raapte het op en wierp er, meer automatisch dan uit werkelijke nieuwsgierigheid, een blik op. Jan riep: 'Pardon mijnheer... u verliest iets.'

De groene man zei: 'Wat?', keerde zich om en nam het papiertje van Arie aan. Hij wierp er een vluchtige blik op, frommelde het achteloos weer in een zak en zei: 'Dank je wel.'

Vóór kamer nummer 14 op de eerste verdieping stond hij stil. De

wanden van de gang waren keurig wit gelakt met groene biesjes. De buitendeur zwaaide open en leidde in een sluis van een meter in het vierkant, waaruit een tweede deur toegang verleende. Het was een keurig vertrek met lichtgroene wanden, donkergroen zeil, een bleekgroene beddesprei en groene stoelen.

‘Frisse morgen,’ dacht Arie. ‘Zouden ze deze groengeklede snaak met opzet dit groene vertrek hebben gegeven?’

Hun gastheer sloot de binnendeur en maakte een gebaar naar een wasbak van lichtgroen porselein.

‘Het spijt me dat ik geen privé-badkamer heb, maar als je je daar wilt wassen., ga je gang. Ik wacht wel beneden. Gooi je rugzakken maar op bed.’

Arie stapte naar een der twee brede ramen die uitzagen over het gewoel van de Gevers Deynootweg. De zon stond al laag en scheen dwars door de groene kamer. Als kleurige mieren waren honderden mensen bezig, vanaf het strand naar trams en parkeerplaatsen te stromen. Jan stond bij het bed, boog zich voorover en was juist bezig, zijn linkerarm uit de brede riem van de zware rugzak te sjoeren, toen hij een stomp in de rug kreeg die hem voorover op bed liet vallen, met zijn gezicht in de groene spreij. Hij snapte zo gauw niet wat er gebeurde en dacht eerst, dat Arie grapjes uithaalde. Hij had enige moeite met overeind komen, omdat zijn ene arm achter hem in de leren riem verstrikt zat. Hij hoorde het geluid van een dichtslaande deur, krabbelde overeind en zag de bekende groene pensionkamer... zonder groene man en met een Arie, die verbaasd en met half open mond naar de op het bed liggende Jan stond te kijken.

‘Wat... wat doe jij gek?’

Jan trok zijn rechterarm uit de rugzakriem en sprong naar de deur.

‘Wat is er gebeurd?’ riep Arie.

Jan probeerde de deur en rukte aan de kruk. Hij riep nijdig over zijn schouder:

‘Die lange, groene sladdoed is er met Buikmans zijn koffer vandoor!’

Arie, met rugzak en al, sprong eveneens naar de deur. Zij rukten samen aan de kruk... vruchteloos, want de deur was van buiten op slot gedraaid.

‘Daar in de gang! Ho!’ brulde Jan. Arie schopte tegen de deur en zag met voldoening dat er een stuk verf afging.

‘Hé! Heidaar! Doe open!’

Hij trok zijn voet terug om nogmaals te schoppen, maar hield dan

ineens in: 'Dat zal niet veel helpen, Jan. Ze heben hier dubbele deuren, net als in een echt hotel.'

'Echt hotel!' gromde Jan. 'Het lijkt meer op het Hol van Alibaba en de veertig Groene Rovers!' Hij sprong naar de kabel naast het bed. Een telefoon was er niet in de kamer maar een bediendenbel natuurlijk wel. Hij duwde enkele malen fel en kort achter elkaar en bleef toen zijn vingers op houden.

'Gooi het raam open en brul alles bij elkaar', was een klusje naar Arie's hart!

Paniek in Scheveningen

Tien seconden nadat Arie het raam van kamer 14 open had gegooid, was er geen mens meer op de terrassen in de buurt, die nog vredig aan een kop koffie zat. Arie gilde als een troep bij hun staart getrokken speenvarkens. Hij krijste dat het terugkaatste van de koepel van het Kurhaus. Vijf tellen later stoof binnen een straal van honderd meter alles wat rennen kon naar het pensionterras waarboven Arie's rode hoofd uit een openstaand raam rauwe kreten slaakte.

'Zeerust!' riepen geluidloos de pensionletters tegen de gevel. 'Hulp!' gilde Arie, allesbehalve geluidloos. 'Help! We zitten opgesloten! Brand! Kom ons verlossen!'

Nu zou het allemaal nogal zijn losgelopen, als in de twee kamers, vlak boven Arie, niet een Indonesische familie had gewoond. Dat zou op zichzelf ook niets hebben gehinderd, als deze familie niet de gewoonte had gehad op hun kamer (tegen uitdrukkelijk pensionverbod in), op een elektrisch kookstelletje af en toe een extra-gerecht klaar te brouwen. En ook dát zou weinig verschil hebben gemaakt, als het die avond niet juist saté was geweest... en die saté was aan het aanbranden. Normaal zou waarschijnlijk niemand de zwakke rookpluim die door het open venster naar buiten dreef, hebben opgemerkt, of er iets achter hebben gezocht... als Arie niet vlak onder die rookpluim aan het gillen was geslagen. Tot op heden is Arie Roos vermoedelijk houder van het Schevenings record voor het verwekken van een zo groot mogelijke paniek in zo kort mogelijke tijd... en met zo weinig mogelijk hulpmiddelen. Het grappige is, dat hij zelf medeoorzaak was van het aanbranden van de saté, want zijn gebrul, voor hij het raam opende, was wel niet op de gang gehoord, maar wel op de kamer erboven, waar de Javaanse vrouw het stante pede op haar zenuwen kreeg en de gang op vluchtte, haar saté achterlatend. En zo, met geen ander hulpmiddel dan zijn stem en zijn opengesperde, rode hoofd, bracht Arie de bal aan het rollen. Als iemand uit het raam van een pension gaat gillen, denkt menigeen uit zichzelf al aan moord of brand. Bovendien zijn er des zomers op Scheveningen massa's mensen die zich doodvervelen en graag iets te doen hebben. Tenslotte is daar ook altijd een grote collectie jongemannen die graag een stoer figuur slaan tegenover de meisjes die zij bij zich hebben. Bij de eerste glimpen van de saté-rook stoven

drie jongelieden, een onderwijzeres, twee leerling-verpleegsters, een gepensioneerde kapitein benevens vier straatbengels naar brandmelders en telefoons. Een man die in de oorlog bij de luchtbescherming was geweest, sprong in iemand anders zijn gereedstaande auto en stoomde naar de politiepost Duinstraat. Vier studenten-met-vakantie, geholpen door twee Amerikaanse soldaten met verlof, grepen kleedjes van terrastafels, doorweekten die met limonade en bier en stoven ermee het pension binnen, gereed om alle uitslaande branden die zij tegen mochten komen, daadkrachtig te smoren. Onder het voortstuiven riepen zij: 'Alarm! Brand op de tweede etage!' met als gevolg dat binnen vijftien seconden de stomverbijsterde portier, die van niets wist, onder de voet werd gelopen door een wilde horde pensiongasten die van terrassen en eetzaal naar hun kamers stoven om te redden wat er nog te redden viel. Niemand dacht lang na. Ramen vlogen open en koffers, kleurige kleren, hoeden, boeken en tijdschriften begonnen vanaf drie verdiepingen naar beneden te regenen. Op de terrassen stonden gediensstige geesten gereed om deze regen van vakantievoorwerpen in omgekeerde zonneparasols op te vangen. Met gillende sirene stoomde een jeep van de politie de Nieuwe Parklaan af. Een minuut later kwam de eerste wagen van de Scheveningse brandweer, gevolgd door zeventien particuliere auto's en een onafzienbare sleep fietsers. Alles, wat in Scheveningen belust was op een verzetje, stoomde naar pension Zeerust. Temidden van een ziedend pension vol zenuwachtige, rennende, schreeuwende mensen werden Arie en Jan zowat vergeten. De vier studenten, fors geholpen door beide Amerikanen, hadden onmiddellijk de beide deuren van kamer 12 opengebroken, ondanks woedende protesten van de bewoner, die met de sleutel in de hand aan kwam rennen. Zij waren nu juist begonnen met kamer 14 en de gang lag over acht meter lengte bezaaid met splinters en stukken deurpaneel. Alle gangen waren intussen afgestampt vol met pensiongasten die als mieren heen en weer sleepten om hun bezittingen te redden, plus honderden nieuwsgierigen. De enkele politiemannen die het eerst op het strijdtoneel waren, konden aan niets of niemand een touw vastknopen. In de eerste vijf minuten werden op zes kamers voorwerpen van waarde ontvreemd. Een zenuwachtige dame redde haar pekinnees door het dier te verpakken in alle lakens en dekens die zij in haar kamer kon vinden, waarna zij de hele bal het raam uit wierp. Na verloop van tijd visten de politiemannen uit, waar ergens de herrie was begonnen. Zij vonden de berg splinters vóór de kamers 10, 12 en 14,

vonden ook Jan en Arie en sleepten hen mee naar een lege hotelkamer om er achter te komen wat er nu precies was gebeurd. Buiten hun kamer ging inmiddels de deining voort. De brandweer had weliswaar rap uitgevist, dat er van brand geen sprake was en de saté snel geblust met een nevelwolk, maar de tot dusver beangste mensen veranderden toen plotsklaps in zeer boze mensen, die om de directie riepen en om schadevergoeding. Daarna begon de keet pas goed. Koffers en kledingstukken, die in de eerste paniek lukraak naar buiten waren gegooid, bleken spoorloos verdwenen. De politie kreeg handenvol werk. De Eerste Hulp moest schrammen en builen verbinden en intussen zaten Jan en Arie met een brigadier en een wachtmeester in de hotelkamer. De portier werd erbij gehaald. Het hotelregister werd van beneden gebracht. De man in het groene pak was om drie uur aangekomen, had naar mijnheer Buikmans gevraagd, gezegd dat hij een boodschap voor hem had en vervolgens kamer 14 gehuurd. De naam die hij had opgegeven luidde: Frederik Zoutman.

‘Kan natuurlijk vals zijn,’ mompelde de brigadier, de gegevens uit het register noterend. ‘Had hij een paspoort?’

De portier schudde het hoofd:

‘Hij toonde een oud persoonsbewijs, zoals we het in de oorlog allemaal moesten hebben.’

De politiemannen keken elkaar aan.

‘Kan een kind namaken of vervalsen. Er is geen enkele controle meer op.’

Men begon een onderzoek in en om het pension, maar, zoals te verwachten was... mijnheer Frederik Zoutman en de varkensleren koffer waren verdwenen. Een onderzoek in kamer 14 leverde totaal niets op. De zogenaamde mijnheer Zoutman was gekomen zonder bagage, had zijn kamer vooruit betaald en was nu vertrokken zonder enig papier, enige das, of enige sok na te laten. De brigadier keek nijdig en tikte met zijn potlood tegen zijn tanden.

‘Dat is voorlopig dát. Misschien kan die mijnheer Buikmans ons opheldering verschaffen. Is die al terecht?’

Er werd op de deur geklopt.

‘Binnen!’

De portier stak zijn hoofd om de hoek van de deur.

‘Hier is mijnheer Buikmans, brigadier. Hij is zojuist binnen gekomen.’

Beide politiemannen, Jan en Arie gingen rechtop zitten. ‘Misschien